

SJ&UMiG
NAAM
LOOS
HET WAPEN
VAN SJENG

PEI JN LANEN
SJ&UMiG
NAAM
LOOS
HET WAPEN
VAN SJENG

Verzameld werk

Ambo | Anthos
Amsterdam

Inhoud

Sjeumig

7

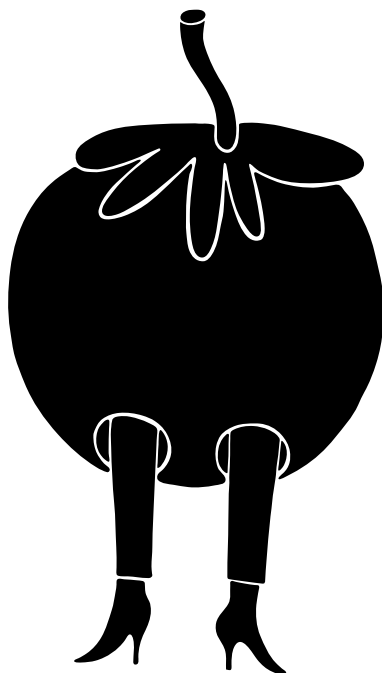
Naamloos

169

Het wapen van Sjeng

423

SJ&UMiG

EEN LEVEN ZONDER
KLACHTEN

'Kijk. Op dit moment zijn jullie nog helemaal niemand. De buzz is er. Oké. Die geef ik jullie. Dat nummertje van jullie is niet te houden op het internet. Maar. Op het internet. Op dit moment zijn jullie niet meer dan het woord voor de "punt mp3". Snap je? Het internet heeft het refreintje al liefdevol omarmd. Memes zijn gemaakt. Mensen hebben stukjes van de lyrics als signature. Hell, die gast van dat irritante weblog verwijst steevast naar jullie track in al zijn posts. Maar niemand weet wie jullie zijn. Niemand weet jullie naam. En daarom zitten we nu hier. Daarom zijn we vanochtend met zijn allen om halfzes opgestaan. Daarom is Ron, die daar nu met dat verrotte stuk piepschuim staat te wapperen om een beetje iets van shine op jullie doffe hoofden te krijgen, die Ron, daarom is hij vanochtend om halfvijf opgestaan. Om jullie, nu nog Caspar en Franklyn, om te toveren in De Faka Boyz. Ja? Die achterlijke naam van jullie, De Faka Boyz, die moeten jullie nu, op dit moment, nog verdienen. Nog waarmaken. We staan hier met zijn allen een budget van likmevestje te verspillen. In de vuilnisbak te kieperen. Nee sorry, in de vullisbak te flikkeren. En niet omdat het voor ons een uitdaging is, want iedereen weet dat we onze strepen al lang en breed verdiend hebben, maar omdat jullie, op dit moment, of deze momentje, zoals jullie het zo guitig brengen in die track van jullie die ik op dit moment eigenlijk ook niet meer kan horen, gewoon

nog Sjaak Trekhaak en Patrick Trekpik uit de pauperprovincie zijn. Wij zijn hier nu om het magische vehikel te creëren dat jullie van een mp3-tag zal doen veranderen in het beeld dat iedereen gaat hebben wanneer jullie wegwerphit van de schermen zal druipen. Dat en niets anders is wat we hier nu gaan doen. Dat is waarom we een camera hebben gehuurd die tweeduizend euro per dag kost om te huren. Daarom zijn we hier nu op deze plek om dit shot te draaien van deze plek. En daarom, heren, Sjaak en Patrick, daarom gaan jullie nu allebei als de sodemieter dat godvergeten tomatenkostuum aantrekken.’ De regisseur, die hoogstens vijf of zes jaar ouder was dan Caspar en Franklyn, kreeg het op magische wijze voor elkaar om de woorden zowel naar ze toe te spugen als hun toe te bijten. Het leek alsof de zinnen door zijn rustig op elkaar geplaatste voortanden heen schoten, op een speekselachtige manier.

De zon scheen al bijna op zijn hoogtepunt op de set van de videoclip, voor het nummer ‘Ai Ai Ai’. Het was een uurtje of halftwaalf op de eerste draaidag, maar aangezien ze inderdaad om halfzes waren aangevangen had iedereen het chagrijntje al flink te pakken. Het grootste gedeelte van het draaiboek was van tevoren doorgesproken in aanwezigheid van hun nieuwbakken manager en de baas van het label, Grote Dings Records, dat hun plaatje uit zou gaan brengen. De regisseur, die samen met zijn partner het creative duo Knip- en Plakwerk vormde, had ze een halfuurtje geleden uitgelegd dat ze een shot gingen draaien naar aanleiding van de zin ‘je slaat nergens op/ als zinloos geweld’. Verkleed in twee tomatenkostuums zouden ze bij een bushalte bij hen in de buurt met een grote sloophamer naast een tegel met een lieveheersbeestje slaan. Franklyn was in eerste instantie trots dat zijn line eruit gepikt was om uitgebeeld te worden, maar op het moment dat de helft van het

kostuum uit een rode maillot bleek te bestaan begon hij een beetje te twijfelen. Tijdens een fotoshoot een paar weken geleden voor een hip magazine had een van de stylistes hem overgehaald tot het dragen van een skinny jeans (in eerste instantie had hij niet eens begrepen wat ze daarmee bedoelde, hoe kon een meervoudig iets aangeduid worden met 'een'? Of was het één pijp, die zo aan was dat hij met een koninklijk meervoud aangeduid moest worden?).

Toen het nieuws van het getekend worden van De Faka Boyz door Grote Dings Records bekend werd, was er een vloedgolf van enthousiasme door de buurt gebeukt. Een tsunami aan random liefde van meisjes en roffe gasten had Caspar en Franklyn overspoeld. Maar na het zien van de promotionele foto's had men Franklyn anders aangekeken in de buurt. Mensen hadden geen tipjes meer voor hem, en als hij langs de jonge kids in de buurt liep die hun internethitje op hun telefoontje pompten, zetten ze prompt een andere pokoe. Het duurde een tijdje voordat iemand hem in de shoppa zei dat die broek meer dan een beetje gomang was. Dat die bril en dat petje met de klep omhoog best konden, maar dat er ergens een grens getrokken moest worden. Hij had, tijdens een optreden op het pleintje in het kader van een of ander subsidiewegsluisfestival, de desbetreffende broek meegenomen (hij had hem zelf moeten kopen voor 170 euro, want hij had niets mee mogen nemen van de shoot) en demonstratief in de brand gestoken, waarna applaus volgde. Eerst langzaam alleen van Caspar en de dj, maar uiteindelijk ook overtuigend vanuit het publiek, dat toch de hele buurt behelsde. Als hij nu met een maillot aan bewegend op televisie zou komen kon hij het wel vergeten.

Caspar zat, op zijn lip bijtend, naar zijn voeten te kijken tijdens de monoloog van de regisseur. De maillot vond hij niet eens echt zo'n groot probleem. Zijn enkels kwamen er mooi in uit. Boven-

dien had Franklyn al een fok-op gemaakt in de buurt maar was hij in principe nog cool. Hij had er nog eentje te goed zozegd. Hij was ook degene die verzonnen had dat ze De Faka Boyz waren, 'FaRanklyn en KaSpar, toch?' Caspar had cred zat. Franklyn kon niet eens binnenstebuiten draaien. Hij liep altijd met een opgerold tipje tussen zijn lippen te kruimelen door de buurt, maar als niemand oplette knipte hij een stukje vloei af en draaide hem gewoon buitenstebuiten. Bovendien had Caspar eigenlijk het refrein van de track bedacht, toch het belangrijkste deel. Hij spuugde op de grond en in zijn hoofd ook een beetje op Franklyn. 'Gaat die gast hier een beetje onze shine op lopen fokken.' De rode maillot kriebelde een beetje, maar niet per se op een vervelende manier. De enige reden waarom Caspar Franklyn bijgevallen was, toen hij ging klagen bij de regisseur dat hij op deze manier niet kon komen, was omdat de kleur rood vloekte met de kleur van de swooshes op zijn Air Max. Die waren ook rood, maar een andere tint. Als je ergens niet mee kon komen dan was het dat wel. In Caspars ogen eigenlijk nog wel erger dan de/het/een skinny jeans. Hij vroeg zich af of hij de regisseur om een sigaret zou kunnen vragen. Niet omdat hij een behoefte voelde om te roken, maar zodat de regisseur zou zien dat hij ook rookte. Dat ze op een bepaalde manier weer een beetje op niveau zouden komen. Hij besloot er uiteindelijk tegen. Toen de regisseur klaar was, keek Franklyn weer op, beet nogmaals op zijn lip en fluisterde 'Ik ga fokking sleh-hecht' tegen zichzelf.

Toen de eigenaar van Grote Dings Records op zijn TomTom klopte bij wijze van milde aansporing, sprong het scherm terug naar de tagliatelle van snelwegen en bijwegen die het eerder weergegeven had en begon als een bezetene 'Her-berekenen! Her-berekenen!'

Her-berekenen!’ uit te kermen. Al rijdend met een sigaret in de mondhoek en één hand op het stuur zocht hij meer dan zichtbaar en meer dan geïrriteerd naar zijn telefoon, in de maalstroom van demo’s, mixtapes, contracten, posters en gratis T-shirts die op de voorbank lagen. Toen hij zijn kanker-iPhone eindelijk te pakken had spoorde hij de sigaret met een welgemikte beweging van de lip uit het gat tussen raam en rest van auto en plaatste het te hoog geprijsde stuk vrouwenspeelgoed tussen zijn schouder en goed ontwikkelde A&R-oor. ‘Ik kan dat godvergeten kankerdorp van jullie nergens vinden,’ schreeuwsprak hij zodra hij gehoor kreeg aan de andere kant van de lijn. Zoekend naar zijn pakje sigaretten en een aansteker in de eerdere genoemde maalstroom keek hij op en zag nog net een bushalte.

17

De regisseur was zo ongeveer klaar met Caspar en Franklyn, of Sjaak Trekhaak en Patrick Trekpik (‘is een anagrammetje,’ zei hij vaak lachend tegen zijn creative partner). Wat hem betreft konden ze de spreekwoordelijke kanker krijgen. En de echte erbij ook. Zijn, en hun, strepen had hij al lang en breed verdiend. Zoveel mocht duidelijk zijn. Beste korte film AIFE, vijf beste videoclip bij die fucking awards. Beste dit, beste dat. Het maakte hem misselijk om zelfs maar na te denken over alle strepen die hij behaald had, samen met zijn creative partner. En dan zouden deze twee internotrappers een beetje iets gaan betamen te bepalen? Hij had een betere naam voor ze: Appeltje X! Ha! ‘Goed, jongens, genoeg gekeuvel. We gaan hem gewoon lekker een keertje draaien. Lekker close in eerste instantie. We pakken dat weggetje mee op de achtergrond. Dat stukkie zon. Hebben we grip? Ja, lekker bezig. Piep voor die zon op hun kop? Lekker bezig, jongens! Geluid!’

Caspar en Franklyn gingen schaapachtig op hun plek staan, zo-

als ze hun plek gewezen waren. Ze gingen samen naast de lieveheersbeestjestegeel staan en wachtten hun cue af.

De labeigenaar hoorde een onbekwaam persoon in zijn oor iets bazelen over ‘vlak bij een bushokje’. Geïrriteerd trok hij aan zijn stuur, en schold nog maar een keer op zijn TomTom, deze keer iets rustiger: ‘Stom ding!’

18 De regisseur realiseerde zich dat ze de sloophamer nog niet vast hadden. ‘Blijf maar draaien!’ sprak hij regisseurachtig tegen de cameraman, die niet eens doorhad dat er iets miste. De regisseur pakte de hamer op en gooide hem met een lullig boogje richting Caspars middenrif.

Caspar zag het niet aankomen, ving de hamer nog net op tijd maar deed door het plotselinge gewicht een paar stappen achteruit, net van de stoep af.

De labeigenaar keek nog net op tijd op om een verschrikte tomaat met een sloophamer onder zijn wielen te zien stappen.

Onder de voorkant van de auto staken twee beentjes gehuld in een rode maillot richting stoep. Aan het uiteinde van de beentjes zaten twee verse Air Max, in een andere kleur rood. De plas donkerrood vocht die uit de rest van het tomaatje was gekomen bond de boel mooi samen.

Ai, Ai, Ai, dacht de regisseur.

**NAAM
LOOS**

Dag 7

Het begint met dat ik me mijn naam niet meer kan herinneren. Het is een hele schappelijke halfnegen 's ochtends in de badkamer van een woning gelegen binnen de ring. In de ronde spiegel die bij de wasbak hoort, staat een niet meer zo jonge man met ontbloot bovenlijf en haar dat wel een borstel kan gebruiken. Een mond vol elektrische tandenborstel en lippen vol schuim roerloos onder twee verwarde ogen die me aan staren. Terwijl het verwisselbare opzetborsteltje stug door blijft boenen op dezelfde plek, graaf ik in de zandbak van mijn geheugen naar de combinatie, voor- en achternaam, die me al tweeëndertig jaar voor een groot gedeelte van mijn identiteit voorziet.

Flarden schieten voorbij maar niks blijft plakken. Iets met een a? Een tussenvoegsel? Kort van voren, familienaam overdreven lang uitgerekt? Ergens midden in de zoektocht naar waarheid verliest de hand waarmee ik op de wasbak leun de strijd met het porselein. Terwijl deze wegglipt, schrik ik me een hartverzakking.

Ik knipper met mijn ogen en spuug een mondvol Parodontax het afvoerputje in. Terwijl ik mijn tong poets ga ik mijn stappen na en kom tot de conclusie dat naast wakker worden in mijn, weliswaar tijdelijke, maar toch eigen bed, er vandaag vrijwel nog niets gebeurd is, laat staan iets wat doorgaans tot verlies van eigenaam leidt. Het raam in de badkamer toont een strak witte lucht. Ik voel

me opgesloten op aarde. Mijn nagels zijn te lang. Niet per se om te zien, maar wel in het gebruik. Wanneer ik een ochtendstrontje uit mijn ooghoek peuter, prikt de nagel op onaangename wijze in mijn oogbal.

‘Ik had wel blind kenne wezen,’ grapt de jonge man in de spiegel.

Eerst moet ik lachen, dan schaam ik me ineens en uiteindelijk doe ik maar alsof hij het nooit gezegd heeft.

174

Ik spoel mijn mond en neem een paar slokken ijskoud water. Ik rommel in een bakje met badkamertroepjes op zoek naar een nagelknipper, waarvan ik op voorhand al denk dat ik die in ieder geval niet daar ga vinden. Anders waren mijn nagels waarschijnlijk al geknipt geraakt, ergens in de afgelopen dagen. In een vlaag van enthousiasme haal ik mezelf over om een paar push-ups te doen. Ik kom tot dertien herhalingen voordat ik er geen zin meer in heb en mijn bovenarmen beginnen tegen te sputteren. Als ik omhoogkom is daar weer de spiegel. Het hoofd boven het ontblote bovenlichaam is rood aangelopen.

Het gezicht herken ik uit duizenden. Het is het gezicht van een volslagen vreemde, waarvan ik toch elke detail kan dromen. De ogen altijd hetzelfde; vragend en doelloos. De neus waar ik net goed mee weg ben gekomen en de mond die ook maar gewoon een mond is. De nulstand is er een van onnozelheid.

Ik wrijf met beide handen over het gezicht van de vreemde. ‘Hoe heet jij ook alweer?’; de woorden verfrommeld in mijn handpalmen. Een zenmoment bekruipt me maar wordt op het laatste ogenblik afgewend door toetergeluid uit de verte. Een kusje van het stadse leven.

Als stok achter de deur zet ik de douche alvast aan en ga op het toilet zitten. Terwijl het water naar beneden klettert bekijk ik, verveeld zonder smartphone, maar mijn handen. Het zijn twee gekke apparaten. Twee lompe deeghaken om het alledaagse mee te kneden. Aan de binnenkant eelt om aan te pulken en aan de buitenkant krasjes en sneetjes en brandwondjes. Van die kleine ronde die je de volgende dag ineens hebt.

Die tussen de knokkels van mijn wijs- en middelvinger van de rechterhand herinner ik me nog; ik was een jaar of vijftien en rookte een sigaret op zo'n manier dat deze aan mijn onderlip bleef plakken zonder dat ik dat doorhad. Na een paar seconden merkte ik plots dat de gloeiende kop zich had genesteld in het kruis van de twee benen die mijn rechterwijs- en middelvinger samen vormen. Ik zal er ongetwijfeld van gegild hebben. Een ander, soortgelijk rond littekentje zegt me weer helemaal niets. Net zo makkelijk. Ik probeer mijn nagels te nagelbijten, maar ik weet niet hoe dat moet en ik geef het even zo snel weer op.

Mijn benen mogen er ook wezen. Vooral de onderste helft. Het ene zit nog voller met raadsels en oorlogsverhalen dan het andere. Een verkleurde blauwe plek die nooit meer weggaat van wanneer ook alweer. Ineens ook deel van de permanente lichaamsversiering op een grauwe zaterdagmorgen, toen ik wakker was geworden en me weinig meer kon herinneren van de voorgaande avond behalve schimmen van een middelbareschoolfeest en hier en daar een scheutje van een ver weg kraakpand. Toen ik probeerde op te staan deed mijn hele lichaam pijn en bleken al mijn kleren onder het zand te zitten. Mijn fiets stond netjes voor de deur van mijn ouderlijk huis en verried geen woord van wat er was voor gevallen.

De douchestraal maakt mijn hoofd leeg. Ik manoeuvreer me er zo onder dat het water aan weerskanten van mijn hoofd langs mijn oren stroomt. Ik waan me in een vacuüm waar ik precies lekker op lichaamstemperatuur ben en de tijd niet meer voor- of achteruit beweegt.

Minuten gaan voorbij.

Of misschien wel uren.

Nee waarschijnlijk geen uren.

176

Ik besluit weer deel te nemen aan de realiteit en open mijn ogen. Een fles geurige douchegel voor heel het lichaam glimlacht me toe vanaf de vloer van de bad-doucheconstructie. Een vluchtig moment ruik ik heel geurig naar citrus en nog wat andere producten, maar door het almaar doorkletterende watergeweld ben ik al vrij snel op geurniveau: Acceptabel Frisse Man.

Herboren verlaat ik de douche en droog me goed af voor een nieuwe dag vol mogelijkheden. Als ik de slaapkamer weer instap word ik in het gezicht geslagen door twee vervelendheden die me bijna door de knieën doen zakken; ik moet weer dezelfde kleren aantrekken. En, oh ja: ik weet mijn eigen naam niet meer.

HET WAPEN
VAN SJENG

DEEL I

**GEZEIK MET
KAARTEN**

Het was donker aan het einde van de eerste dag dat we kampeerden op de vlakte.

429

‘Waarom ben jij de enige die de Blauwe Ridder kan vinden?’

Ik was tempted de waarheid op tafel te gooien. Dan had ik dat maar gehad. Ik was ook moe en liegen of dingen verzinnen kost een bepaald soort mentale energie, die ook in je lichaam gaat zitten en ik wist niet hoeveel ik daar nog van overhad vandaag.

Ik voelde hoe het overweldigende niks van deze plek zich opbouwde aan de rand van mijn bewustzijn, en wist dat het vroeg of laat geruisloos ineens zou kletteren boven op mij en ik niks meer zou hebben aan praatjes en verzinsels.

Het fijne oranje stof dat tot mijn kern probeerde door te dringen, steeds een microscopisch deeltje per porie, om me van binnenuit te verstikken. Alles werkte samen om mij gek te maken.

Ik keek naar Anton en dacht een blik te bespeuren die insinuerde dat hij precies wist wie ik was en waar ik mee bezig was en toen won mijn ego het weer van de waarheid en had ik op slag geen zin meer om toe te geven dat ik niet degene was die naar de Blauwe Ridder op zoek was maar dat de Blauwe Ridder degene was die mij langzaam naar zich toe trok en dat de hoogste autoriteit dat wist en me daarom met een onuitputtelijke onkostenver-

goeding op stap had gestuurd om te leuren totdat de Blauwe Ridder een keer toesloeg.

En dus zei ik: 'Omdat ik de allerbeste ben in dit soort dingen, natuurlijk. Ik hoor aan je toon dat je daar geen weet van hebt, en dat is oké, dat verwacht ik ook niet van je, want er kan er maar een de beste zijn in opsporen, lokaliseren en aanverwante zaken.'

'Maar jij heb wel een gids nodig,' zei hij, droog als een vagina op leeftijd.

430 'Hou je bek.'

Anton barstte in lachen uit.

'Ik betaal je huur,' riep ik. 'Geef me die fucking marshmallows,' en ik rukte de zak met marshmallows uit zijn kleine handen en begon ze met drie tegelijk in mijn mond te duwen terwijl hij lachte en op zijn bovenbenen sloeg. Zolang ik at hoefde ik niet na te denken. Ik staarde in het vuur en voelde me langzaam veranderen in een grote marshmallow. Ik had zin om van een spies af te vallen in grote witte slierten met een bruin krokant korstje.

Een paar momenten gingen voorbij en mijn humeur was weer wat gaan liggen. Anton voelde dit feilloos aan en produceerde een klein flesje bruine rum uit zijn zadeltas. Hij nam de zak met wat er over was van de marshmallows weg uit mijn suikergierige handen en zette het flesje rum ervoor in de plaats en ik nam een slok en een warm gevoel daalde neer over mijn kern en de vlakke. Anton vertelde een hilarisch en angstaanjagend verhaal over reizigers die zonder gids verdwaald waren in een andere sectie van het rif en aangerand waren door een groep dolfijnen. 'Je lacht, maar wat doe je op zo'n moment! Niks!'

Er was maar een beetje rum en we hadden het ook nog gedeeld maar door de lange dag en de verpletterende stilte die op ons drukte leek het wel drie keer zoveel effect te hebben. Ik zag niks

dan de vlammen van het vuur en het gezicht van Anton en een klein stukje van de tent die hij voor ons had opgezet in de verte. Een paar klodders perceptie op een gitzwart canvas. Ineens werd ik bang maar door het dunne laagje alcohol om mijn ziel had de angst weinig om grip op te krijgen. Desalniettemin kon ik nu niet meer blijven zitten zoals ik zat. Ik kroop zo dicht mogelijk langs het vuur de andere kant op omdat ik niet met mijn rug naar het niks wilde zitten, maar eindigde weer net te dicht naast Anton en besloot toen maar in de tent te gaan liggen alsof dat de hele tijd al mijn idee was geweest. Anton had matjes en cowboydekens meegenomen van heel solide materiaal dat niet zacht was maar zodra ik lag was ik vertrokken. Ik kreeg mijn schoenen niet eens meer uit. Mijn ogen vielen dicht en vanuit daar schoot een zucht van verlichting door mijn hele lichaam.

431

De volgende ochtend werd ik wakker met mijn voeten uit de tent. Ik poetste mijn tanden en waste mijn gezicht met zo'n waszak die Anton had opgehangen. Hij had ook koffie gezet, ei gebakken en octopustentakels gegrild maar mijn buik zat nog vol met marshmallows dus ik bedankte en dronk alleen zwarte koffie.

We pakten de spullen weer in, of Anton eigenlijk vooral, want ik was daar niet zo goed in, had daar een hekel aan en betaalde hem daarvoor, en hernamen onze zoektocht.

'Zie jij al sporen, Chef?' vroeg Anton in variaties, nu weer gemeend, dan weer om de sfeer een beetje op te schudden. 'Pik jij al iets op? Heb jij al iets gelokaliseerd? Hmmm? Chef? Wat zeggen je voelsprietten?'

'Hou je bek, zeggen ze!' zei ik geagiteerd.

Geschreeuw en gelach.

We onderzochten een interessante richel die we onder een sub-

tiel zichtbare kleurverandering tegen waren gekomen.

We kwamen op een plek waar opvallend veel zeeanemonen samengeschoold waren.

We vonden een walvis skelet dat van al het vlees ontdaan was.

Nergens een ingang, geheim dan wel ongeheim. Geen deksel, geen schuifdeur, geen schacht, geen hendel, geen deurbel, geen hek.

Oranje. Heel veel oranje.

432 Ik vroeg me af hoe een geheime ingang van een heimelijke schuilplek van een mogelijke Blauwe Ridder er überhaupt uitzag. Waar herkende je zoiets aan?

Ik probeerde de hele tijd als water te zijn, mee te gaan in het immer doorbewegende universum en te horen wat mijn gevoel zei. Rond halfvier in de middag zei het dat ik dorst had en in een bad wilde liggen. En zo geschiedde.

We sjokten over het pad dat langs het rif liep terug naar het Transatlantique Hotel, de mysterieuze vlakte die zich maar bleef uitstrekken steeds verder weg in onze rug. Een storm leek op te komen boven het gebied dat we verlieten en ik vond het jammer omdat ik wel zin had om doorweekt te regenen en met mijn ogen dicht naar het geluid van kolkend water te luisteren.

Ik voelde de vlakte met Prince' 'Under the Cherry Moon'-ogen naar ons loeren en de klanken van de piano in het nummer aan de staarten van Takeshi en Jiro likken met zijn mysterieuze staccato.

Het is het einde van de middag als we weer terugkeren bij het gigantische hotel met de witte, poreuze muren. Ik ga meteen richting de bar terwijl mijn gids de zeepaardjes afhandelt. Ik heb spierpijn in mijn dijen van het gezeik met die beesten de afgelopen dagen

maar ik begin erin te groeien en sympathie voor ze te ontwikkelen, met hun nukkige persoonlijkheden en puntige snuiten. In de lobby klop ik mijn kleren af en knik naar het personeel om aan te geven dat ik weet dat ze er zijn. De ruimte is gigantisch en de afstand tot hun desk tegen de achterwand astronomisch dus het is nergens voor nodig maar toch voel ik me er een beter mens door. Ik sla vlak voor de liften af naar links, de bar van het hotel in en neem plaats aan de actual bar, op een kruk ongeveer in het midden. De bartender komt en ik bestel een bruine rum met ijs en Dr Pepper en draai me van hem af. Grand-café Atlantique heet het hier, lees ik op een verdwaald servetje. Op de vloer ligt donkere vloerbedekking met een glooiende bloemenprint in magenta.

433

Ik sluit mijn ogen en adem diep in door mijn neus en uit door mijn mond en probeer erachter te komen hoe mijn lichaam voelt. Licht, denk ik. Zeker niet zwaar. Als ik daarna de emoties van de dag een plek wil gaan geven hoor ik de stem van mijn gids die in een soort wespdialect het barpersoneel lijkt uit te schelden. Ik open mijn ogen en draai me naar hem toe; gezeten op de kruk naast die van mij heeft hij een schaalte notjes, een asbak en hetzelfde drankje als ik voor mekaar getoverd. Hij steekt met zijn zilveren aansteker een sigaret aan en begint snuivend en met een geconcentreerde blik de notjes open te breken en een voor een op te smikkelen. Zo van de zijkant lijkt hij op een mier. Hij heeft zijn mondkapje afgedaan en zijn bril ligt naast de versnaperingen op de bar. Hij schuift het schaalte naar me toe en pulkt een vellekje tussen zijn tanden vandaan.

‘Chef,’ zegt hij.

Daar gaan we weer. ‘Rot op,’ zeg ik.

‘Chef, wat zoeken wij nou eigenlijk?’

‘Rot op,’ zeg ik weer.

‘Chef.’

‘Chef.’

‘Chef?’

We barsten allebei in lachen uit. Mijn gids heet Anton. Hij is Portugees, zegt hij. Maar dat gelooft niemand.

‘Zeg eens iets Portugees, Anton.’

‘Tapa o bichano,’ zegt Anton.

434 Sounds like Russisch to me. Mijn drankje arriveert en ik laat het me smaken. Het is koel en verfrissend maar ook hartverwarmend en alhoewel ik me net al licht voelde, valt er nu alsnog van alles van me af. Tegelijkertijd wordt mijn hart zwaarder.

We zitten zij aan zij met onze ruggen tegen de bar en kijken door de gigantische ramen naar de oranje gloed in de verte.

‘Een paar haaiantanden en een wigwam,’ zegt Anton. ‘Het wil nog niet echt vloten, hè, Chef?’

Ik pulk een paar nootjes open en schudt van nee.

Het wil nog altijd niet vloten.

Drie drankjes later en the Jackson Five klinken uit de ouderwets ogende jukebox tegen de wand helemaal aan het einde van de ruimte. Ik krijg bijna een traantje in mijn ooghoek van de puurheid van Michaels kinderstem en vraag me af hoeveel hij wist van de liefde toen hij moest zingen dat hij zich afvroeg ‘who’s lovin’ you’. Ik heb geen zin meer om aan de bar te hangen. Te veel werk. Anton is weer in zijn wespedialect in conclaaf met degene achter de bar. Ik weet niet of ze ruzie maken of het roerend met elkaar eens zijn en het interesseert me ook niet. Hij mag ruziemaaken wat hij wil. Ik glij van de stoel als een klodder mayonaise achter uit een broodje en signaleer met mijn handen, hoofd en gezicht dat ik ergens anders ga zitten, nog een drankje wil, of nee

wacht, doe maar twee en dat ik honger heb en me wil laten verrassen met wat snacks, het liefst van het gefrituurde, zoute soort. Ik weet niet of dat laatste over is gekomen maar dat voegt dan weer toe aan de verrassing straks.

Ik loop door de schuifdeuren naar buiten de patio op en ga aan een van de witte ronde tafeltjes met stoelen eromheen zitten, net iets dichterbij het uitzicht op de oranje gloed. Ik weet niet wat ik eruit denk te halen maar ik kan er voor mijn gevoel maar beter naar blijven kijken. De muziek en de paar drankjes hebben mijn andere zintuigen getemperd, maar staren in de verte kan ik nog altijd als de beste. Warm zand om in te verdwijnen is alles wat ik zie. Na lang staren kan ik het zelfs proeven in mijn mond, voelen tussen mijn tong en de onderkant van mijn tanden. Als ik mijn vingertoppen langzaam over elkaar heen draai zijn de zachte korrels daar.

De schuifdeur maakt een schuifdeurgeluid en de betovering is verbroken. Ik kijk over mijn schouder en zie een jonge vrouw of een meisje of beter gezegd een jonge dame, want zo chic oogt ze wel. Ze draagt een jurk die niet per se heel sexy is maar wel bijzonder flatteus. De jurk laat haar schouders bloot en zit in het midden strak. Haar voeten arriveren in een paar pumps in dezelfde kleur crème. Ze kijkt om zich heen en loopt richting de tafel waar ik zit en ik ben verbaasd maar dan zie ik dat dit de enige tafel is met stoelen eromheen. De rest is opgestapeld in een hoek met zo'n kabel erdoorheen en een slotje. Ze gaat zitten in een stoel niet het verst van mij af maar ook niet het dichtstbij en legt een tasje op tafel dat ze in haar handen droeg en dat bij nadere inspectie geen schouderband heeft. Het is een heel groot etui. Als ze het openritst komen er geen pennen uit maar een pakje sigaretten met witte filters en een gouden aansteker. Ik heb zin om er een

foto van te maken en die op te eten. Haar haar is zwart en valt tot over haar blote schouders. Het ziet eruit alsof het ruikt naar een ander universum. Ze steekt een sigaret tussen haar lippen en ik wacht tot ze bijna met de vlam van de aansteker bij de punt van de sigaret is.

‘Hoi,’ zeg ik, want dat kan altijd.

436

Ik ga op alle mogelijke manieren bij haar naar binnen. Haar lippen en mijn tong verdoofd door de bruine rum die ik mee naar de kamer heb genomen. Mijn erectie is ook gevoelloos geworden door de alcohol en alles mag en eerst is de seks vol lust maar na een tijdje wordt het woest en dierlijk en abstract. Ik kijk naar haar billen terwijl ze op me zit met haar gezicht de andere kant op en probeer er iets van haar persoonlijkheid aan te ontcijferen. Ik pak ze in beide handen en tracht een kijkje in haar ziel te nemen, misschien een leuk alledaags eigenaardigheidje te ontdekken. De binnenkanten van haar dijen schuiven over mijn schaamhaar en de buitenkant is dicht naar haar bovenlichaam toe gebogen waardoor ik het goed vast kan pakken om er extra serieus en gemeend tegen in te gireren met mijn heupen. Na een tijdje raak ik het ritme kwijt en wacht ik even tot ik het weer begrijp. Ik pak haar haar in een vuist en ze zegt ‘au’ maar wel met een lach om haar mondhoek en ze bijt in haar lip en ik pomp lomp op haar in en we draaien nog een keer negentig graden. Het gevoel keert terug in mijn eikel en ik grom en ik pak haar polsen en ze slaakt een gillette met haar gezicht half in een kussen en dan zie ik sterretjes en duw mezelf naar voren en haar naar beneden.

Ze verdwijnt naar de badkamer en ik blijf even staan, mijn bovenbenen helemaal trillend.

Ik zoek mijn boxer en vind hem dan, alleen om erachter te ko-

men dat het haar top is maar dan is het al te laat en heb ik mijn lul er al aan afgeveegd en dan voel ik me een lul. En ik ga zitten in een van de stoelen die je vindt in een hotelkamer maar waar je nooit in gaat zitten. De rugleuning is net te kort en gemaakt van die aanstellerige houten sierkrullen die tussen mijn schouders prikken. Ik drink nog een beetje van de bruine rum uit een van de glazen die op het tafeltje bij de stoel staat. De deur is op een kier en ik zie een van haar benen zich uitsteken in de spiegel boven de wastafel. Een hand verschijnt aarzelend en de vingers buigen zich vragend over een plekje bij de knie. De bruine rum smaakt zoet en warm maar ook dof en met opzet verwarrend. Door het licht uit de badkamer krijgt het een bijna oranje kleur. Ik hoor de douche aan gaan en het water zachtjes in de badkuip kletteren. Ik doe een paar push-ups om alle rum goed te maken maar ik vergeet te tellen. Als ik weer opkijk staat ze in de kamer en kijkt in de schemer naar haar top. Ik kruip de stoel weer op, dicht tegen de rugleuning aan en schenk nog wat rum in het glas.

437

Ik vraag me af wat de vrouw waar ik 'hoi' tegen gezegd heb aan het doen is. Ik had haar niet geneukt, denk ik. Het was iets anders, dicht bij yoga in de buurt. Verstrengeld met zijn tweeën klaarkomen terwijl ik haar van achter dicht tegen me aan druk en verdwijn in de geur van haar haar en met veel gemeend gezoen.

'Pfffff,' blaas ik.

Ze kijkt om en ik ben haar zat maar dat spijt me meteen maar dat moet ik niet laten zien van mezelf en dus doe ik alsof ik op de rum blies alsof die warm was; te warm om er meteen een slokje van te kunnen nemen.